

LETNIK XXIII, NOVEMBER-DECEMBER 2015

11-12
Mir

Odmev Medžugorja

11. december 1986: "Dragi otroci! Kličem vas, da bi v tem času molili posebno zato, da bi doživeli radost v srečanju z novorojenim Jezusom. Želim, dragi otroci, da bi te dni doživeli tako, kot jih doživljam jaz. Z veseljem vas želim voditi in pokazati radost, ki naj bi je bil deležen vsakdo. Zato, dragi otroci, molite in se mi popolnoma izročite. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

IZ VSEBINE REVIJE

SPOROČILA Kraljice miru 4

RAZMIŠLJANJE ob sporočilu 25. v mesecu 6

MOLITEV:

Rad bi te videl 8

INTERVJU:

Z Maksom Kozjekom o Medžugorju 10

PRIČEVANJE:

Od Marije z Marijo po Mariji k Marij 17

PRIPOROČAMO

S. Barbarić, Če hočete, sprejmite rožni venec 20

KOTIČEK MLADIH

Rožni venec in palica 22

Je Bog ali ni Boga? 24

Družinsko drevo 26

PRAZNIK V MEDŽUGORJU

Rojstvo Janeza Krstnika (24. 6.) 28

S P. BARBARIĆEM V MARIJINI ŠOLI

Nevera 32

VIDCI GOVORIJO

Ivan Dragičević: Marija – mati upanja 35

MARIJA – VRH STAROZAVEZNIH

ŽENA 36

RAZMIŠLJANJE ob sporočilu

2. v mesecu 40

POROMALI SMO

Romanje – milostno doživetje 43

ROMANJA 44

MARIJINI OBROKI – Mary's meals 45

Vabila in obvestila

Informacije o reviji 47

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

Z Vašim sodelovanjem smo pripravili tudi to številko revije. Dobili smo obsežen intervju z gospodom Maksom Kozjekom, ki ga bomo zaradi zanimivosti objavili v celoti (v treh zaporednih številkah). Udeleženci Mladifesta ste nam s svojimi prispevki pričarali nekaj festivalskega navdušenja, drugi romarji pa ste zapisali svoje vtise, spoznanja, korake na poti spreobračanja.

Vse to so PRIČEVANJA in prav je, da dosežejo čim več ljudi. Posebno pričevanje pa je v rubriki Marijini obroki. To pa niso le besede, to je ljubezen v dejanjih, ljubezen, ki vidi stisko bližnjega in nanjo reagira. Ker so potrebe velike, smo vsi skupaj povabljeni, da se po svojih močeh pridružimo.

V jesenskih dneh rože po vrtovih postopoma izgubljajo svojo lepoto. Vse drugače je z rožami, ki jih v mesecu oktobru pletemo skupaj z Marijo v molitvi rožnega venca. To so najlepši šopki za našo nebeško Mamo, to so rože, ki našemu minljivemu zemeljskemu življenju odpirajo obzorja večnosti. Odločimo se, da bomo upoštevali Marijine želje ter z molitvijo v srcu stopali skozi čas in prostor, v katerega smo postavljeni!

*Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo
2. oktobra 2015*

»Dragi otroci!

Tukaj sem, med vami, da vas opogumim, napolnim s svojo ljubeznijo in znova pokličem, da bi bili pričevalci ljubezni mojega Sina. Mnogi moji otroci nimajo upanja, nimajo miru, nimajo ljubezni. Oni iščejo mojega Sina, toda ne vedo, kako in kje ga najti. Moj Sin jih želi objeti, vi pa jim pomagajte, da pridejo v Njegov objem. Otroci moji, zato morate moliti za ljubezen. Veliko, veliko morate moliti, da bi imeli čim več ljubezni, ker ljubezen premaga smrt in stori, da življenje traja. Apostoli moje ljubezni, moji otroci, resničnih in preprostih src se združujte v molitvi, tudi če ste še tako daleč drug od drugega. Opogumljajte drug drugega v duhovni rasti, kot vas jaz opogumljam. Bedim nad vami in z vami sem, kadarkoli pomislite name.

Molite tudi za svoje pastirje, za tiste, ki so se vsemu odpovedali zaradi mojega Sina in zaradi vas. Ljubite jih in molite za njih. Nebeški Oče posluša vaše molitve.

Hvala vam.«

*Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti
25. oktobra 2015*

»Dragi otroci!

Moja molitev je tudi danes za vse vas, posebno za vse tiste, ki so postali trdih src za moj klic. Živite v dnevih milosti in se ne zavedate darov, ki vam jih Bog daje preko moje prisotnosti.

Otročiči, odločite se tudi danes za svetost in si vzemite za zgled svetnike današnjega časa in videli boste, da je svetost resničnost za vse vas. Radujte se v ljubezni, otročiči, da ste v Božjih očeh neponovljivi in nezamenljivi, ker ste Božja radost v tem svetu. Pričujte za mir, molitev in ljubezen.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

*Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo
2. novembra 2015*

»Dragi otroci,

znova vam želim govoriti o ljubezni.

Zbrala sem vas okoli sebe v imenu svojega Sina, po Njegovi volji. Želim, da bi bila vaša vera trdna, da bi izhajala iz ljubezni. Kajti tisti moji otroci, ki razumejo ljubezen mojega Sina in ji sledijo, živijo v ljubezni in upanju. Spoznali so Božjo ljubezen. Zato, otroci moji, molite, molite, da bi mogli čim bolj ljubiti in izvrševati dela ljubezni. Kajti vera sama brez ljubezni in del ljubezni ni tisto, kar želim od vas. Otroci moji, to je privid vere, to je hvalisanje sebe. Moj Sin želi vero in dela ljubezni in dobroto. Jaz molim, a tudi vas prosim, da molite in živite ljubezen, ker želim, da bo moj Sin, ko bo gledal srca vseh mojih otrok, mogel v njih videti ljubezen in dobroto, ne pa sovraštvo in ravnodušnost. Otroci moji, apostoli moje ljubezni, ne izgubljajte upanja, ne izgubljajte moči, vi to zmorete. Jaz vas opogumljam in blagoslavljam. Kajti vse to, tuzemeljsko, kar mnogi moji otroci na žalost postavljajo na prvo mesto, bo izginilo. Ostala pa bodo samo ljubezen in dela ljubezni in odpirala vrata nebeškega kraljestva. Na teh vratih vas bom čakala jaz. Na teh vratih želim dočakati in objeti vse svoje otroke.

Hvala vam.«

*Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mariji Pavlovič Lunetti
25. novembra 2015*

"Dragi otroci!

Danes vas vse kličem: molite po mojih namenih. Mir je v nevarnosti, zato, otročiči, molite in bodite nosilci miru in upanja v tem nemirnem svetu, kjer satan napada in skuša na vse načine. Otročiči, bodite trdni v molitvi in pogumni v veri.

Jaz sem z vami in posredujem pri svojem Sinu Jezusu za vse vas.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

MARIJINA MOLITEV ZA NAS

RAZMIŠLJANJE OB MARIJINEM SPOROČILU PO VIDKINJI MARIJI PAVLOVIĆ LUNETTI

Medžugorje, 25. oktobra 2015

Marijina prisotnost in njene besede so za nas milostni čas, ki nam ga ona podarja. To je tudi dar njenega Sina. Ko poslušamo in beremo njene besede, čutimo njeno materinsko prisotnost in ljubezen. Z nami in za nas je tudi Marijina molitev, saj sama pravi: *»Moja molitev je tudi danes za vse vas.«* Tako čutimo, da nismo sami in da ona moli za vse nas.

Že ko mi molimo drug za drugega, živimo resnično in pristno medsebojno krščansko povezanost. Vsi večkrat koga prosimo, naj moli za nas, ali pa kdo drug nas isto prosi. Prav tako smo deležni tudi obljube: *»Molil bom*

zate.« Molitev je največ, kar lahko ljudje podarimo drug drugemu, prav to pa nam podarja tudi Marija. Marijina molitev za nas je več kakor vse naše molitve. Njena molitev je dokaz, da je z nami in da naše prošnje in želje nosi pred svojega Sina.

Marija pa še posebno moli za tiste, *»ki so postali trdih src za moj klic«*. Taki ljudje so molitve še najbolj potrebni. Ona to čuti in želi narediti prav to – moliti zanje. Kdor je trd za Marijin in Božji klic, ta zapre srce pred Bogom. Takšen človek ne želi, da bi Bog in Marija stopila v njegovo življenje in ga spremenila. Spomnimo se samo

egiptovskega faraona v Mojzesovem času. Ker ni dovolil, da bi Mojzes izpeljal izraelsko ljudstvo iz Egipta, je Bog nadenj in nad vse Egipčane pošiljal znamenja in opomine – egiptovske nadloge. Vendar je faraonovo srce kljub temu ostalo trdo in zakrknjeno, saj je rekel: *»Kdo je Jahve, da bi ga poslušal ... Ne poznam Jahveja ...«* (prim. 2 Mz 5,2). Šele smrt prvorojencev je delno omehčala njegovo srce, dokončno pa je videl posledice svoje zakrknjenosti, ko je vso njegovo vojsko zalilo Rdeče morje.

Zakrknjenost in trdota srca je gotovo eden najhujših grehov pred Bogom. O njej govorimo, ko človek zavestno in načrtno noče in ne želi videti Božjih del ter poslušati Njegovih besed. V tem duhu je govoril tudi Jezus, ko je rekel, da bo človeku odpuščen vsak greh, razen beseda zoper Svetega Duha: *»Vsak greh in vsaka kletev bosta ljudem odpuščena, kletev zoper Duha pa ne bo odpuščena. Tudi če kdo reče besedo zoper Sina človekovega, mu bo odpuščeno, če pa kdo reče kaj zoper Svetega Duha, mu ne bo odpuščeno ...«* (prim. Mt 12,31–32). Kaj je torej hujša zakrknjenost in greh kot to, kar je izrekel egiptovski faraon?!

Danes zelo pogosto od raznih ljudi slišimo besede, ki jih je izrekel že faraon: *»Kdo je bog, da bi ga poslušal ... ne poznam boga ...«* Beseda Bog je namenoma napisana z malo začetnico, saj ti ljudje ne priznavajo Boga in iz

prezira tako pišejo Njegovo ime. Živimo med sodobnimi zakrknjenimi faraoni. Mogoče tudi mi kdaj zakrknemo svoje srce pred Njegovo besedo in Njegovimi sporočili v zgodovini Cerkve. Zakrknjenost je tudi to, da mnogi ne verjamejo, da Bog deluje in govori tudi danes.

Tudi Marijin klic je odmev Božjega klica. Ona želi, da bi na Božji klic odgovorili in po njem živeli. Božji klic je klic evangelija, ki je živ tudi v našem času. Zato nas Marija vedno opozarja na to, kar govori evangelij. Kdor se zapre pred evangelijem, se zapre pred Bogom.

Naj nas Gospod obvaruje zakrknjenosti za njegov klic, Marija pa naj moli tudi za nas, da ne bi ob njenem klicu in klicu Boga ostali trdih src.

p. Benedikt

Spoštovani p. Benedikt!

Zahvaljujemo se Vam za Vaša razmišljanja, s katerimi ste nas spodbujali in nam pomagali slediti Materi Mariji in njenim sporočilom.

Prepričani smo, da se bomo na teh straneh ponovno srečali, do takrat pa kličemo na Vas Božji blagoslov in obilje Njegovih milosti.

Uredništvo revije in Društvo Mir Slovenija

NAUČI NAS BEDETI

Gospod, Ti si prišel in prihajaš, da bi nas srečal
in nas odprl za sinovsko življenje z Očetom,
zato nas vabiš, da ne bi spali,
ampak da bi bili budni
in da bi Te pričakovali
z gorečimi srci ter naklonjenostjo.

Ne vemo za dan, ko se boš vrnil,
ko se bodo zaključile skrbi in bolečine,
toda zaupamo v Tvoje načrte, ki so pravi
in želijo, kar je najboljše za nas.
Budnost je močnejša od spanja,
v njej odkrivamo znamenja Tvoje prisotnosti,
ki nas vodijo k dozorevanju zgodovine,
ki postaja vedno bolj očitno.

Govoriš nam po vsakodnevnih dogodkih,
vabiš nas, da bi sodelovali pri osvobajanju
iz toliko zaprtih in razočaranih čakanj,
da ne bi nič zaustavilo naših src,
ko nam boš prišel naproti.

Budnost je močnejša od noči in teme,
močnejša od greha in smrti,
ker usmerja življenje čez pregrade strahov
in čez nemo materijo ohlajenega pepela.

Gospod Jezus, nauči nas bedeti,
da bi okrepili vero, prižgali upanje
in očistili našo tako sebično ljubezen.
Naj bomo budni, ko nam boš prišel naproti
in te bomo prepoznali: po daru odpuščanja,
po vsaki besedi in gestah nežne pristnosti,
po prijateljstvu in tihi solidarnosti.

Nauči nas bedeti tudi takrat,
ko imamo preveč dela
ali ko ob vsem postanemo ravnodušni.
Zlasti nam pomagaj, da se ne bi nikoli utrudili
vedno znova vrniti se na pot k Očetu,
na pot, na kateri nas spremlja Tvoja potrpežljiva roka.

Primož Krečič
Foto: Jože Bartolj

INTERVJU

MAKS KOZJEK: VERA NAJ POSTANE NAŠA NAJVEČJA VREDNOTA

Objavljamo nadaljevanje intervjuja z g. Maksom Kozjekom, ki zelo dobro pozna dogajanja v Medžugorju.

Veliko stikov ste imeli z domačini iz Medžugorja. Kaj vse so vam povedali? Kaj so oni doživljali od začetka Marijinih prikazovanj? Iz zapisov vemo, da je Bog dajal predznamenja, še preden so se začela prikazovanja v tej župniji.

Nekoč so videli na nebu napis MIR. Veste, enkrat sem bil tam z nekim prijateljem črne polti. Nisva poznala nobene poti na Križevac in sva šla preprosto kar naravnost po skalah. In imel je smolo, saj so mu nenadoma od zadaj počile hlače. Ker pa je zelo fin profesor, tak ni hotel hoditi po Medžugorju. Predlagal sem mu, da stopiva v kakšno hišo, kjer bi hlače lahko zašil, on pa tega ni hotel. Najprej sva šla po trgovinah iskat

nove hlače, ki pa jih ni bilo lahko najti, kajti hercegovaške hlače so tako velike, da gresta vanje dva človeka. Ker nisva našla nič primerne, so nama v neki trgovini poklonili šivanko in sukanec. S tem je potem v hotelu šival. Ko sva se čez nekaj ur vrnila v Medžugorje, mi je pater Tomislav rekel, da so mu ljudje pred morda eno uro pričevali, da so na Crnici videli ognjen steber. Midva pa sva v tem času šivala hlače.

S kakšnim namenom daje Bog ljudem ta zunanja znamenja, za katera vemo, da niso najpomembnejša? Veliko pomembnejše je tisto, kar se dogaja v dušah in srcih ljudi, spreobrnjenja srca.

Na račun zunanjih znamenj ni veliko spreobrnjenj, kajti človeka mora zadeti od znotraj, Božja milost ga mora zadeti v srce. Zame so bila ta

zunanja znamenja le nagrada, da smo doživeli tudi to. Rekel bi le, da je Medžugorje zares nekaj enkratnega.

Kaj pravite o Marijinih sporočilih? Že na začetku, v prvem letu prikazovanj, naj bi tam videli Marijo na Križevcu, kako je klečala in objemala križ. Povedala je, da ni prišla proslavljat sebe, ampak svojega Sina. Da je On Bog in edini Odrešenik, ki ga moramo sprejeti. Pravzaprav nam je prišla povedat, da Bog obstaja in da ni vseeno, kako živimo.

Sami vidite, da je vera v današnjih časih zelo opešala. Že leta 1900 je nekje pisalo, da vera na svetu peša. Že takrat. Kaj šele sedaj! Vera mnogim ljudem ni več vrednota. Medžugorje pa na tisoče ljudi drami iz spanja, da bi odprli duhovne oči in začutili, da je Marija z nami. Običajno ljudi šele notranja ali zunanja stiska primora do tega, da gredo v Medžugorje. Zamislite si, da je bilo letos na Mladifestu en večer pri oltarju navzočih 540 duhovnikov, drugi večer, ko sem bil prisoten tudi sam, pa nas je bilo 528. To nekaj pomeni.

Kako gledate na to, da je Marija na začetku prikazovanj izbrala celo župnijo sv. Jakoba, Medžugorje, torej vse župljane, in najprej njih želela voditi in vzgojiti, voditi k Bogu in svojemu Sinu. Vsak dan je dala novo sporočilo za župljane, ki se od začetka niso zadovoljivo

odzivali; tako jim je sporočila, da ne bo več prihajala, če je ne bodo začeli zares poslušati in uresničevati, kar želi. Po tem so se pa le zbudili.

Otroci so jo enkrat vprašali, zakaj je prišla prav v Medžugorje, in jim je odgovorila, da je tu našla veliko vere. Ko smo v prvem letu prikazovanj nekoč šli od Bijakovičev proti Medžugorju, smo srečali starejšega moškega, ki se je ustavil in nas gledal. Vprašal nas je, od kod smo se vzeli, da nič ne pozdravljamo s Hvaljen Jezus in Marija. Dejal je, da so pri njih v krajevni skupnosti vsi desni, le tri leve da imajo.

Kaj pa druga Marijina sporočila? Molitev, ki jo je postavila na prvo mesto, spreobrnjenje, post, pokora, mir, redna mesečna sveta spoved, redni obisk svete maše, ki naj bo vrhunec vsakega dneva. Zakaj je na prvem mestu molitev?

Molitev je tako zelo pomembna, da si to težko predstavljamo. Z molitvijo zadržujemo delovanje hudega duha, da se ne more približati ne nam, ne naši okolici. Molitev je torej izjemnega pomena, vendar bi morali moliti veliko več, več ur na dan. Potem bi dosegli vse, kar bi želeli. Če bi slovenska Cerkev s škofi in duhovniki na začetku sprejela Medžugorje in ga živela, ne bi imeli toliko težav, kot smo jih imeli in kot jih imamo še sedaj.

Pravite: bi sprejeli Medžugorje in

ga živeli. Duhovniki v Medžugorju povedo, da se pri njih ne dogaja nič novega. Da je večino tega, kar se tam dogaja, Cerkev že zdavnaj potrdila- molitev rožnega venca, sveto mašo, križev pot itd.

Da, res je! V evangeliju piše, da je zato vsak oskrbnik božjega kraljestva podoben hišnemu gospodarju, ki iz svojega zaklada prinaša staro in novo.

Na začetku je Marija z vidci molila sedemkrat Oče naš, Zdrava Marija, Slava Očetu ..., šele nato je začela moliti prvi del rožnega venca, potem, čez nekaj časa, drugi del in tako naprej.

Da. To je bilo uvajanje. Potem pa je to širila. Najprej en del rožnega venca, potem dva, tri dele, danes pa štiri. In Marija želi, da bi mi izkoristili ves prosti čas dneva za molitev.

Ali je molitev res samo vrtenje jagod na rožnem vencu, ponavljanje Zdrava Marij itd. Kaj je prava molitev, saj imamo čez dan pogosto toliko obveznosti, da ni mogoče, da bi vseskozi molili?

Da, to zares ni mogoče, vendar pa moremo vseskozi posvečevati vse trenutke dneva s kratko molitvijo s srcem, tako da izročamo dan Mariji. Vsako jutro, ko vstanem, je najprej na vrsti posvetitev Marijinemu brezmadežnemu srcu. Mariji darujem vse, kar se bo tisti dan dogajalo. Naj mi Ona to blagoslovi.

Na drugem mestu je spreobrnjenje.

Kaj je resnično spreobrnjenje, ki ga od nas pričakuje Kraljica miru v Medžugorju?

To, da mi vero sprejmemo kot vrednoto. Kot vrednoto. Ne le kot nekaj zanimivega in čudodelnega, ampak kot vrednoto. Se pravi, da nam vera nekaj pomeni in da smo stalno povezani z Bogom in Marijo. To je veličastna stvar.

Marija nas prosi, naj Boga postavimo na prvo mesto na lestvici naših osebnih vrednot.

Točno. Točno to.

Potem govori o postu.

Da, vabi nas, da bi se postili ob kruhu in vodi ob sredah in petkih. Prej, ko sem bil na Dolenjskem, kjer je bila nižja nadmorska višina, sem post opravljal z lahkoto. Tu gori, na tej nadmorski višini, pa mi je to nemogoče. Tu me tako zebe in sem tako lačen, da tega ne zmorem.

Tak je Marijin predlog posta za zdrave ljudi. Kaj pa bolni?

Ja, toliko naj se postijo, kot pač zmorejo.

Potem govori o pokori.

Gre za naša prostovoljna odpovedovanja stvarem, ki za življenje niso nujno potrebne.

In mir? Kako dosežemo mir, o katerem govori Marija v Medžugorju?

Gre za notranji mir. To je sreča. V njeni besedi mir je namreč prava sreča, zadovoljstvo, radost, vse to je v njej zajeto.

Pravi, da naj postavimo Boga in sveto evharistijo v središče svojega življenja, v središče vsakega dne. Želi, da bi bili, kolikor je le mogoče, vsak dan pri sveti maši.

To nam v Sloveniji zelo manjka, da bi ljudje čez dan obiskovali cerkev. Ker so se pogosto pojavljale tatvine, imamo cerkve celo zaklenjene. Ko pa sem pred leti bil pri prijatelju na otoku Reunion v Indijskem oceanu, sem takrat, ko sva potovala naokoli, videl, da imajo ves dan, morda tudi vso noč, odprte cerkve. Ljudje, ki so šli mimo cerkve, so tako lahko za nekaj minut vstopili, v tišini malo pomolili in potem šli naprej. To mi je bilo zelo všeč.

Kakšen pomen pa ima danes za nas sveta spoved? Marija je vidkinji Mirjani dejala, da ni na vsej zemlji nobenega človeka, ki ne bi vsaj enkrat na mesec moral stopiti pred spovednika.

Da. Spoved nas očiščuje. Pogosto lahko slišimo ljudi, ki rečejo, da nimajo pri spovedi kaj povedati. Kaj pa denimo greh, ki ga dnevno delamo vsi: premalo sem ljubil Boga in svojega bližnjega. Boga ne bomo nikoli ljubili dovolj. Zmeraj premalo. In tako lahko najlažje naredimo načrt, da se bomo poboljšali, da Ga bomo bolj ljubili.

Pogosto ste se v Medžugorju srečali tudi z vidci. Kakšna so bila vaša prva srečanja z njimi? Kakšen vtis ste dobili o njih?

Srečanja z njimi so bila zmeraj prijetna. Skušali so nam prikazati, kaj so oni doživljali ob videnjih. Osebo sem bil pri videnju večkrat navzoč, vendar nisem nikoli nič doživel. Hočem reči, da nisem ničesar videl in nič posebnega čutil. Ko sem bil prvič pri videnju v Jakovovi hiši, je bila z menoj moja že pokojna gospodinja, ki je v tistih minutah zaznala neopisljiv

vonj. Naenkrat je po sobi zadišalo, a tako kot se je ta vonj pojavil, tako je tudi izginil. Povohala je dekleta ob sebi, pa ni nobeno tako dišalo. Sam pa telesno, čustveno ob tem nisem doživljal ničesar. Ko smo od vidcev šli v Medžugorje, smo na poti srečali mladeniča, ki nam je dejal, da je presrečen, ker ga je tisti dan Marija poljubila. Rekel je, da je na svojem licu že enkrat občutil Marijine ustnice. Tisti dan pa ni občutil ustnic, temveč tako srečo, da je od veselja drgetal. Ponavljal je, da je srečen, srečen, srečen, in nas peljal v Medžugorje.

Vidci so danes odrasli ljudje, ki imajo svoje družine z otroki. Vi jih imenujete preroki poslednjih časov. Kaj to pomeni?

Ob tem bi si morda kdo mislil, da bo sedaj konec sveta, vendar to lahko traja še stoletja. Tega ne vemo. Vsekakor pa se bližamo temu, da

lahko rečemo, da so to poslednji časi. Že apostol Janez je takrat zapisal, da so poslednji časi. Danes pa so poslednji še toliko bolj.

To torej pomeni konec nekega obdobja človeške zgodovine?

Velike spremembe bodo. Velike spremembe, ker se bliža čas tisočletnega Kristusovega kraljestva na zemlji. Ljudem, ki bodo takrat še živeli, bo vera zares na prvem mestu.

Morda je med desetimi skrivnostmi, ki jih je Marija razodela vidcem, tudi to, o čemer ste sedaj govorili. Kaj nam lahko poveste o skrivnostih, kaj ste vi izvedeli o njih? Vemo, da bo pater Peter Ljubičić, ki je bil izbran od vidkinje Mirjane Dragičević, nekega dne svetu razodel dogodke, ki naj bi po nekaj dneh zajeli ves svet ali le dele sveta. On naj bi najprej nekaj dni molil in se postil skupaj z vidkinjo, potem pa

obelodanil svetu dogodke, ki bodo takrat pred vrati.

Da, to se bo zgodilo. Na začetku smo bili malo nestrpni, saj smo pričakovali, da se bo vse to začelo goditi hitro, vendar sedaj vidimo, da Bog potrpežljivo čaka, da bi se ljudje spreobrnili. Kajti na drugem svetu nas čakajo ali večna nebesa ali večni pekel.

Gotovo je pekel grozotna resničnost, saj je o njem govorila Marija že v Fatimi, ko je dejala, da se mnoge duše vsak dan pogublja za večno, ker ni nikogar oz. ker je premalo ljudi, ki bi za grešnike molili in delali pokoro.

Drži. Drži.

Nekaj iz Medžugorskih skrivnosti pa nam je vendarle znanega. Marija je vidcem obljubila, da bo na Crnici pustila vidno, otipljivo in trajno znamenje, ki se bo pojavilo nenadoma in bo prišlo naravnost iz nebes. Povedala je, da ga bo pustila za vse, ki ne verujejo, da Ona že toliko časa prihaja na zemljo in kliče ves svet k spreobrnjenju. Kaj ste vi izvedeli o tem znamenju?

To znamenje naj bi se pojavilo 50 metrov višje od kraja prvega prikazanja, ob dotiku tega znamenja bodo mnogi čudežno ozdraveli. Kdaj bo to, ne vemo. Vsekakor pa bo Medžugorje v prihodnosti samo rastlo. Nikoli ne bo nazadovalo, saj je to Marijino delo. To ni človeška izmišljotina.

Zakaj bo pustila to znamenje?

V Lurdu je pustila vodo, blagoslovila je studenček. Tukaj bo drugo znamenje. Kakšno bo, pa seveda ne vemo.

Vi z vašimi romarji vodite zelo spokorna romanja v Medžugorje, ki jih drugi romarji zelo občudujemo. Običajno se na pot z avtobusom odpravite zvečer, tako da vso noč premolite, malo prespite. Kako potekajo vaša romanja?

Od Ljubljane naprej najprej zmolimo štiri dele rožnega venca, po 22. uri pa zahtevam na avtobusu tišino. Tako lahko ljudje malo podremlejo ali pa zase tiho molijo. Ob tretji uri zjutraj prispemo v Medžugorje in se z baterijami v rokah povzpnejo na goro Križevac. To je čudovito doživetje. Čez dan je pot na Križevac namreč tako zasedena, da ne prideš nikamor. Zjutraj smo pa čisto sami, vse je prazno in se lepo dvigamo proti vrhu. Isti dan ob 21. uri pa se že vračamo domov. Zadnjih nekaj let romamo le še po štirikrat na leto, saj je tudi že veliko drugih, ki romanje v Medžugorje organizirajo na podoben način. Več let nazaj pa smo romali vsak mesec.

V tem času čakamo, da bo Sveti sedež po večletnih opazovanjih medžugorskih dogodkov podal svoje mnenje, vsaj delno mnenje, o vsem tem. Kaj vi pričakujete? Kako se bo uradna Cerkev izrekla o Medžugorju?

Menim, da bo cerkvena oblast povedala, da se teh dogodkov ne da razložiti, kot da so naravni. Komisija nikoli ne bo rekla, da so prikazovanja Device Marije v Medžugorju resnična, bo pa rekla, da se jih ne da potrditi z naravnimi dejstvi. A ne pozabite, Cerkev smo mi vsi, to niso le škofje. Škofje brez duhovnikov in vernikov ne bi mogli ničesar.

V Cerkvi smo torej vsi, duhovniki in verniki, enakovredni udje Kristusovega skrivnostnega telesa, čeprav vi duhovniki opravljate drugačno službo kot mi laiki?

Morda ste laiki celo več vredni. Saj kolikor več je pri nekom duhovnosti, toliko večja vrednota je zanj vera, toliko več je vreden. Ko se je Jezus rodil v Betlehemu, se angeli niso prikazali velikim duhovnikom, ampak ljudem najnižjega sloja, pastirjem, ki so to sprejeli s srcem. Ker oni niso študirali, ali je to res ali ne. Sprejeli so s srcem. In preprosti pastirji so bili prvi oznanjevalci. Prvi.

Torej pričakujete, da bo Cerkev

tudi pri presoji medžugorskih dogodkov upoštevala glas ljudstva?

Osebo nič ne hrepenim po tej izjavi Cerkve. Seveda si pa želim, da bi Marija bila bolj češčena in upoštevana.

Slišal sem o izjavah nekaterih teologov, ki pravijo, da se Marija »rine v ospredje«, čeprav ona ni najpomembnejša.

Med Jezusom in Marijo ni nevoščljivosti. Ona prihaja le zato, da kaže na svojega Sina. V preteklosti je povedala, da je pri križu na Križevcu prisotna skoraj vsak dan. Ko smo bili pred kratkim v Medžugorju, smo videli, da je bil križ srebrno bel. To je zame dokaz, da je Marija na Križevcu.

(Se nadaljuje.)

Intervju pripravil:

Klemen Krpan

VIR foto: www.virgendemedjugorje.org

www.vecernji.hr

VIDCI GOVORIJO

Ivan Dragičević (2/5)
MARIJA – MATI UPANJA

Pred tridesetimi leti me je Marija izbrala. Izbrala me je, da bom njeno orodje, orodje v njenih in Božjih rokah. Zame in za mojo družino je to velik dar, prav tako pa tudi velika odgovornost. Vem, da mi je Bog veliko dal, vem pa, da od mene tudi veliko zahteva. Komurkoli je Bog veliko dal, od njega tudi veliko pričakuje. Verjemite pa mi, da ni lahko in preprosto biti vsak dan z Marijo, pogovarjati se z njo, potem pa se po vsakem srečanju z njo vrtni na zemljo in tu živeti naprej. Biti vsak dan z Marijo meni pomeni, da sem v svetlobi nebes. Ko pride Marija, prinese del teh nebes. Po vsakem srečanju z njo potrebujem kar nekaj ur, da se vrnem v resničnost tega sveta.

Kaj je tisto najpomembnejše, k čemur nas Marija kliče? Katera so njena najpomembnejša sporočila? V vseh teh letih nam je vsem dala veliko sporočil, nekatera bi rad še posebej poudaril: mir, spreobrnjenje – vrnitev k Bogu, Bog naj bo v našem življenju na prvem mestu, z njim je treba iti v prihodnost, molitev s srcem, sporočila pokore in posta, sporočilo trdne vere, sporočilo ljubezni, odpuščanja, evharistije, spovedi in sporočila upanja. Marija nas skozi vsa sporočila vodi, vsakega od njih nam razlaga, da bi ga bolje živeli.

Na začetku prikazovanj, leta 1981, sem imel 16 let. Marija se je predstavila tako: *»Jaz sem Kraljica miru. Prihajam k vam, dragi otroci, ker me pošilja moj Sin, da bi vam pomagala. Dragi otroci, mir, mir, samo mir! Naj bo mir, dragi otroci, mir naj zavlada v svetu. Dragi otroci, mir mora zavladati med Bogom in človekom in med ljudmi. Dragi otroci, ta svet se nahaja v veliki nevarnosti, lahko celo sam sebe uniči.«*

To so bila sporočila, ki jih je Marija dala že v prvih dneh prikazovanj. Iz teh besed je razvidno, da je njena največja želja MIR. Mati prihaja od Kneza miru. Kdo ve bolj od Matere, ki jo pošilja njen Sin, koliko je mir potreben današnjemu utrujenemu svetu, koliko je potreben utrujeni družbi, utrujenemu človeštvu, utrujenim mladim in utrujenim družinam, koliko je mir potreben utrujeni Cerkvi? Marija pravi: *»Dragi otroci, vi ste živa Cerkev, zato, dragi otroci: če boste vi močni, bo tudi Cerkev močna, če ste pa vi slabotni, bo tudi Cerkev slaba. Vi ste živa Cerkev.«*

(Glasnik Mira št. 1/12.
Prevod: P. Černivec)

PREJELI SMO MNOGE MILOSTI IN BLAGOSLOVE

Verniki iz župnij dekanije Kranj in okoliških župnij smo se od 16. do 19. septembra 2015 odpravili na romanje v Medžugorje za uspeh misijona, ki smo ga imeli od 15. do 25. oktobra 2015. Med romarji smo imeli tudi dva duhovnika, g. Vinka Podbevška iz župnije Kranj ter g. Bojana Likarja iz župnije Stražišče. Romanje smo pričeli s prijetnim druženjem in spoznavanjem, nadaljevali pa v molitvenem duhu. K Mariji v Medžugorje smo prišli odprtih src za Marijino šolo. Nastanili smo se v penzionu Marijan, se po prihodu osvežili, nato pa se odpeljali do cerkve, kjer smo bili pri celotnem večernem molitvenem programu. Sledila sta večerja in zaslužen počitek. Naslednji dan smo najprej šli na Crnico. Molili smo križev pot, ki sta ga vodila duhovnika g. Vinko in g. Bojan.

Pri spontanah nagovorih smo se počasi potapljali v Božjo milost in Marijino milino, ki smo je bili v obilju deležni. Romarji smo Mariji prinesli mnogo bremen in čas je bil, da jih odložimo. Z njeno pomočjo nam je to bolj ali manj uspevalo, na trenutke naporna pot je bila poplačana z notranjim mirom in veličino globoke ljubezni, ki je prežemala naša srca.

Po kavici smo se odpravili do pričevalca Gorana, ki nam je na prijetno humoren način povedal svojo življenjsko zgodbo. Razdelil jo je na dva dela. Najprej nam je povedal o svojem žalostnem in zelo razburljivem ter krutem življenju brez Jezusa, nato pa razgrnil še lepoto življenja v milosti in blagoslovu v času, ko je spoznal Jezusa in nebeško Mater Marijo. Zgodba je bila resnično zelo pomenljiva in polna Božjih čudežev, ki

jih je ustvarila Božja roka zato, ker je srce zaupalo in verovalo.

Po kosilu in počitku nas je nagovorila ga. Marjana Vasilj, malo manj znana vidkinja, kateri je Marija notranje govorila. Nato pa smo se že odpravili k molitvam v cerkev. Tudi tokrat smo prejeli mnoge milosti in blagoslove.

Naslednji dan smo se na Križevac odpravili malo bolj zgodaj, da nas dnevna vročina ne bi preveč utrudila. Pričeli smo z molitvijo križevega pota po premišljevanju Tomislava Ivančiča, in sicer križev pot z Marijinega vidika. Molitve so nas zelo nagovorile in umirile naša srca, čutiti je bilo neizmerno veselje in svobodo duše in duha. Potapljali smo se v Božjo milost in milino ter bili zelo hvaležni, da smo lahko del te veličastne Božje zgodbe in da smo poklicani v Medžugorje, kjer lahko doživljamo tako naklonjenost in blagoslov.

Dan je bil zelo vroč, kljub temu smo se odpravili še v sirotišnico, kjer živijo od Božje previdnosti, popoldne pa na kratek izlet v Etno selo, kjer smo bili navdušeni nad izvirnim prikazom življenja prednikov te dežele. Sledil je še molitveni program v cerkvi s sveto daritvijo in češčenjem Križa, večerja ter nočni počitek.

Že je prišel dan, ko smo se odpravili proti domu. Na poti nazaj smo si ogledali še hrvaški Lurd, Vepric pri Makarski, kjer je p. Marko Ivan Rupnik naredil čudovit mozaik v

cerkvi in kapeli. Tukaj smo imeli tudi sveto daritev, med katero smo se zahvalili Božji previdnosti za vse, česar smo bili deležni na tem romanju, ki je bilo resnično lepo in milostno.

Na tem mestu naj se še zahvalim vsem, ki so organizirali in oblikovali romanje: duhovnikoma g. Vinku in g. Bojanu, ki sta očetovsko skrbela za zaupano jima ljudstvo, g. Janezu Ahačiču za organizacijo in animacijo, šoferju, ki nas je varno vozil, ter vsem romarjem, ki smo na romanju bili res lepa in prijetna malo večja družina.

Mati Marija, kraljica Miru! Hvala Ti za mnoge milosti, ki smo jih bili in jih še bomo deležni.

Besedilo in fotografije:
Marjana Perkovič

FATIMSKA MARIJA SPET V SLOVENIJI

V pripravi na stoletnico fatimskih dogodkov bo od 13. maja do 13. oktobra 2016 v Sloveniji spet na obisku milostni kip Marije romarice iz Fatime.

Papež Benedikt XVI. je ob svojem obisku v Fatimi leta 2010 dejal: »Naj sedemletna priprava na stoletnico prikazovanj naše Gospe pomaga do napovedane zmage njenega brezmadežnega Srca.«

Naši predniki so v težkih časih naše zgodovine položili vse svoje zaupanje v to veliko obljubo, ki jo je Marija dala v Fatimi, ko so leta 1943 od januarja do maja obhajali pet zaporednih prvih sobot kot pripravo

na posvetitev njenemu brezmadežnemu Srcu, ki bo na koncu slavilo veliko zmago.

Naši škofje nas vabijo, da se, po vzoru naših prednikov, tudi mi pripravimo na milostni obisk kipa Marije iz Fatime v letu 2016, in sicer s pobožnostjo petih prvih sobot po naših župnijah, od januarja do maja 2016. (Zanimivo, da so datumi prvih sobot v letu 2016 prav taki kot leta 1943.)

Vsaka mati je vesela, če jo otroci ubogajo. Kako vesela bo Mati Marija, če bo uresničitev tega njenega naročila naš šopek dobrodošlice ob njenem prihodu v našo domovino!

Marija nas kliče k sodelovanju pri zmagi njenega brezmadežnega Srca –

kliče nas kljub naši grešnosti in nevednosti. Ko je med prvo svetovno vojno fatimskim pastirčkom govorila o Rusiji, sploh niso vedeli, o čem govori; mislili so, da je Rusija neka zelo grešna gospa, za katero je treba moliti. Gorečnost blaženih fatimskih pastirčkov, s katero so se odzvali na Marijino sporočilo, nam je lahko vsem za zgled. Ko pa so v Medžugorju otroci vprašali Marijo, zakaj je med vsemi izbrala ravno njih, je Marija odgovorila: »Jaz ne izbiram vedno najboljših!« Ona nas je izbrala takšne, kakršni smo, potrebuje našo ponižno molitev, naše žrtve in naše nenehno spreobračanje. To nam je povedala tudi ob izbruhu balkanske vojne 25. avgusta 1991: *»Kličem vas k devetdnevnu odpovedovanju, da bi se z vašo pomočjo lahko uresničilo vse, kar jaz želim uresničiti po skrivnostih, ki sem jih začela v Fatimi. Kličem vas, dragi otroci, da zdaj spoznate, kako pomemben je moj prihod in kako resen zdajšnji položaj.«*

Po Jeleni Vasilj je Marija priporočala mesečno spoved na vsako prvo soboto in vsakodnevno posvetitev Jezusovemu in Marijinemu Srcu. Dne 5. julija 1985 ji je naročila, naj obnovijo obe molitvi, ki ju je angel miru naučil fatimske pastirčke:

Moj Bog, verujem vate, molim te, upam vate in te ljubim nad vse. Prosim te odpuščanja za tiste, ki ne verujejo, ne molijo, ne upajo in te

ne ljubijo.

Presveta Trojica, Oče, Sin in Sveti Duh, molim te iz dna srca in ti darujem predragoceno telo in kri, dušo in božanstvo Jezusa Kristusa, navzočega v vseh tabernakljih sveta, v zadoščenje za žalitve, bogoskrunstva in brezbriznosti, s katerimi ga žalijo ljudje. Po neskončnem zasluženju presvetega Srca Jezusovega in brezmadežnega Srca Marijinega te prosim za spreobrnjenje ubogih grešnikov.

Dragi Marijini častilci in bralci revije Mir! Marija računa z našim sodelovanjem že takrat, ko se bomo pripravljali na njen prihod, in seveda tudi potem, ko bo že tukaj. Povežimo se s svojimi župnijami in podprimo svoje duhovnike z udeležbo in sodelovanjem pri obhajanju petih prvih sobot od januarja do maja 2016. Na ta način bomo uresničili tudi tisto sporočilo, ki ga je Marija dala v Medžugorju, da naj častimo Jezusa v svojih župnijah.

Za poglobljeno pripravo je p. Anton Nadrah napisal 6 malih knjižic v zbirki Sto let Fatime in tudi obsežno delo Fatima – okno upanja, ki so na voljo pri založbi Salve na Rakovniku v Ljubljani. Tam dobite tudi zloženko z naslovom: Marija – okno upanja, Tretji milostni obisk fatimske Marije v Sloveniji.

Dragica Čepar

SEMINAR POSTA, TIŠINE IN MOLITVE V MEDŽUGORJU

»Po pričevanju vidcev nas je Marija v Medžugorju vse poklicala k miru, postu, molitvi, spreobrnjenju in trdni veri. Od začetka prikazovanj do 14. avgusta 1984 so se ljudje postili en dan v tednu (petek). Na predvečer praznika Marijnega vnebovzetja, 14. avgusta 1984, pa je videc Ivan prišel v župnišče in rekel, da se mu je Marija prikazala, ko se je začel pripravljati, da gre v cerkev, in da je vse povabila, da sedaj molijo vse tri dele rožnega venca in da se postijo dvakrat v tednu, ob sredah in petkih. Od takrat do danes je to povabilo ostalo nespremenjeno.« (Fra Slavko Barbarić, Postite srcem, Informativni centar „Mir“ Medjugorje, 2000, str. 9) Zaradi številnih Marijinih povabil k postu in molitvi, ki jih je dajala v svojih sporočilih, in zaradi potrebe romarjev, da ostanejo nekaj dni v tišini in molitvi, je župnija Medjugorje, ki jo je takrat vodil p. Slavko Barbarić, leta 1990 kupila hišo v bližini svetišča. Poimenovali so jo Hiša miru. V njej je p. Slavko Barbarić začel šestdnevne seminarje posta, tišine in molitve. Številna

pričevanja govorijo o mnogih ozdravljenjih med tako obliko posta in molitve. Danes te seminarje vodijo medžugrski frančiškani.

Sama sem se jih že večkrat udeležila in enako kot številni drugi udeleženci menim, da je to nekaj najboljšega, kar morete v Medžugorju storiti za svojo dušo. To je oaza miru, molitve in notranjih ter fizičnih ozdravljenj. V naslednjih številkah bom pisala o vsakem elementu posebej (o postu, molitvi, tišini) ter še razširila razmišljanje o teh pomembnih vsebinah našega duhovnega življenja. Z letošnjega seminarja posta, tišine in molitve pa vam posredujem eno od pričevanj.

»Potem ko več let nisem koristila letnega dopusta, sem si zaželela iti v Medjugorje. Sram me je bilo priznati, da še nisem bila v kraju, ki ga obiskujejo ljudje z vsega sveta. Moji otroci so odrasli in so šli po svoje. Tako sem imela končno čas zase in za molitev, zato je bilo Medjugorje moja prva izbira za oddih.

Ko sem vprašala sestro, če bi šli skupaj, ker gre ona tja vsako leto, mi

je predlagala seminar. Takoj sem ponudbo sprejela, ne da bi sploh vedela, v kaj se spuščam. Po določenem času so se oglasili »alarmi« in postala sem panična: »Seminar posta, tišine in molitve cele štiri dni? O Bog, tega jaz ne bom zmogla! Jaz, ki se komaj postim dan ali dva, ki ne zdržim dneva brez sladkarij, ki imam nizek krvni tlak ...« A v svoji trmi sem pomislila: »Če zmore moja mlajša in nežnejša sestra, zmorem tudi jaz.« Odpotovali sva z avtobusom, ki je že na začetku zamujal dve uri, pa še neprijazen šofer je sedel za volanom ... Pomislila sem: »Ne dovoli, da te to vznemirja, končno greš na dopust, in to v mesto miru in molitve.«

Zjutraj smo končno prispeli v Medžugorje, Bogu hvala. S sestro sva imeli na razpolago ves dan, da sva obiskali najpomembnejša mesta. Želela sem vse videti, imela sem sto vprašanj, na katera mi je sestra potrpežljivo odgovarjala.

Zvečer se je začel seminar in sledilo je spoznavanje udeležencev. Na moje veliko presenečenje je bila dobra tretjina moških, ljudje so bili vseh starosti, od 25 do 70 let. Prišel je tudi voditelj seminarja, fra Ljubo. Takoj sem opazila: »Ni star, pa še prijeten je ... torej ga bo lažje poslušati.« Ko pa je ta človek spregovoril, je zunanost postala nepomembna. Če bi bil najgrši na svetu, bi ga mogla poslušati ure in ure in ne bi mi bilo

odveč. Ta človek ima toliko duha, toliko neke nežne strogosti, da se zahvaljujem Bogu za takega patra in Ga prosim, da pokliče čim več takih ljudi, ki morejo spreobračati ljudi in svet.

Moje prvo češčenje v kapelici je bilo posebno doživetje. Najprej sem opazila preproge in neobičajne klopice in pomislila: To je tisto, kar zlobni jeziki govorijo o našem neokatehumenatu, da se tam »valjajo po nekih tepihih in kdo ve kaj delajo na tleh«. Dragi moji, to niso nikakršni tepihi, to so mesta, kjer se ure in ure časti Najsvetejše in moli, moli ... Tu čutite Božjo prisotnost, takšen mir, takšno izročitev, kakršne seveda jaz nikoli nisem doživela glede na to, da hodim samo k nedeljski sveti maši. Poleg vsega sem se počutila kot smreka sredi brez. Gledala sem ljudi okrog sebe, kako odhajajo v neko drugo dimenzijo ob poslušanju umirjenega glasu fra Ljuba, jaz pa nič ... Želela sem se poglobiti, skrušeno moliti, a nekaj me je nenehno vračalo na površino. Noge so mi drevene in želela sem si samo, da se češčenje čim prej zaključi. Drugi dan sem že lažje klečala, brala psalme in kolikor toliko predano molila. Do konca seminarja sem že skoraj popolnoma sodelovala.

Na seminarju bi lahko kaj rekla, a se nisem opogumila. Vsi udeleženci seminarja sodelujejo v različnih

molitvenih skupinah, pogosto prihajajo na duhovne obnove, moj največji domet pa je nedeljska sveta maša, zato sem raje molčala. Moje srce pa je bilo polno ljubezni in telo kot prerojeno, čeprav smo se štiri dni postili ob kruhu in vodi (čaju).

Zadnji dan seminarja, po sveti maši in zajtrku, smo se zbrali v kapelici, da bi vsak kaj povedal o tem, kako je doživel seminar. Bilo nas je 35 in vsi so nekaj rekli. Nekateri so govorili iz srca, drugi so se trudili biti čim bolj učeni. Bila sem med zadnjimi. Ker sem želela razbiti monotonost, sem rekla nekaj smešnega, pa se bojim, da je bilo malo neumno, a kar je, je. Pred odhodom iz Medžugorja smo se z udeleženci naključno srečali v neki restavraciji in se pogovarjali, kot da se poznamo že leta.

Po večernem molitvenem programu smo ob 21. uri zapustili Medžugorje. Avtobus je seveda ponovno zamujal. Vozil je isti šofer, a se mi je sedaj zdel dosti boljši in prijaznejši. Ob svitu smo prispeli domov. Tašči sem odnesla nekaj drobnih spominkov. Pripovedovala sem ji o vsem in solze so mi neustavljivo tekle ...

Možu sem poklonila rožni venec, da bi ga tako morda spodbudila, da bi

molila skupaj, a on pravi: »Kaj čem jaz s tem? Obesi ga tja nekam ...« Prej bi takoj čutila jezo, a sedaj prosim Boga, da pride čas, ko ga bo sam poiskal.

Na žalost vem, da mir in ljubezen, ki ju sedaj čutim, ne bosta večno trajala, a prosim Boga in drago Gospo, naj traja čim dlje.

Dragi moji, jaz v Medžugorju nisem doživela nobenega čudeža in mi sploh ni pomembno, ali se Marija prikazuje ali ne. Jaz sem jo čutila povsod: v cerkvi, pred njo, ko sem točila vodo ... Ona je povsod, zagotovo, ker takšen mir v duši, predanost Bogu more dati samo Ona, naša draga Gospa, Mati miru. Vsi psihiatri na svetu se ne morejo primerjati z Medžugorjem. Tu se zdravita, hranita in krepita duša in telo.

V Medžugorje sem odšla trda kot granit, vrnila sem se omehčana kot porožen kamen, ki se po vsakem dežju malo stopi. Prosim Boga, da do naslednjega odhoda postanem spužva, ki bo vase vsrkala čim več vere in ljubezni, da bi jo potem delila naprej.«

Hvala vsem za vse!

Mirjana Marinčič

Če želiš nekaj lepega, globokega in posebnega za svojo dušo, te povabim, dragi bralec, draga bralka, da se tudi ti udeležiš seminarja posta, tišine in molitve. Ne bo ti žal. Podatke lahko najdeš na spletni strani ali pa se obrneš name (apezdevsek@gmail.com, 041/274-021).

Andreja Pezdevšek

S P. SLAVKOM BARBARIĆEM V MARIJINI ŠOLI

OSEBNA PRENOVA

Marija od nas želi, da potem, ko smo se odločili za osebno prenovo, postanemo nosilci prenove Cerkve in sveta. Ljudje pričakujejo nove čase, temeljite spremembe v svetu, splošni mir, ljubezen, bratsko povezanost vseh, ne dojamejo pa, da se te tako želene spremembe ne morejo zgoditi brez njihov osebne spremembe, brez njihovega osebnega pravičnega miru, brez njihove osebne ljubezni do vseh ljudi, brez njihovega odpuščanja. Dobro se je zavedati, da ima prenova tudi socialno dimenzijo. Prenova enega člana skupnosti pomeni tudi prenovo širše skupnosti. Nihče se ne prenavlja sam zase, ampak prenova enega postane spodbuda in dar

drugemu ter pomoč pri njegovi prenovi.

S prenovo le enega posameznika se prenavlja del sveta, ker vse, kar delamo, zapušča globoko sled v ljudeh okrog nas. Samo človek, ki je prenovljen v Bogu, lahko prenavlja druge – podobno kot lahko druge ljubi samo tisti, ki ima ljubezen v svojem srcu.

Človek, ki začne temeljito prenovo svojega življenja in pri tem ne čaka drugih in jih ne obsoja, postaja sol zemlje in luč sveta.

(Glasnik mira št. 8/2015.

Prevod: P. Černivec)

GOSPOD, DAJ MILOST

Gospod, daj milost ponižnosti oholim, da bi Te iskali in da bi Te našli.

Daj milost žalostnim, da bi iskali in našli Tebe, svoje veselje.

Daj milost tistim, ki so izgubili smisel svojega življenja, da ga najdejo v Tebi.

Daj milost tistim, ki nimajo miru, da Te poiščejo in se njihovo srce umiri v Tebi.

Daj milost tistim, ki hodijo v temi, da bi Te iskali in v Tebi našli svojo svetlobo.

Daj milost tistim, ki živijo v senci smrti, da bi Te našli kot svoje življenje in vstajenje.

Daj milost vsem tistim, ki iščejo svoj smisel v sebi, v drugih ali v materialnih stvareh, da bi začeli iskati Tebe in da bi Te našli.

Hvala ti, da se daješ tistim, ki Te neprenehoma iščejo, in da boš dal milost vsem, da bi te neprestano iskali in te tudi našli, ker si Ti Bog in Gospodar, Stvarnik in Odrešenik.

Tebi bodi slava na veke vekov. Amen.

V SPOMIN NA P. DR. SLAVKA BARBARIČA (1946–2000)

Petnajst let je že od smrti p. Slavka Barbariča, ki se ga vsi spominjamo kot neumornega apostola Marijinih sporočil po vsem svetu. Dragocen mu je bil vsak človek, ki se je obrnil nanj, pa naj so bili to otroci, partizanske sirote brez staršev, osamljeni ali zasvojenci, ki so izgubili smisel življenja.

Bil je doktor psihologije. Magisterij je naredil v Gradcu (Avstrija), doktoriral pa je v Freiburgu (Nemčija). Kot psiholog je bolje razumel mlade vidce, ki jim je bil tudi duhovni oče.

Pisal je knjige, ki so prevedene v dvajset jezikov in natisnjene v

milijonskih nakladah. Bil je karizmatik, ki je skoraj dve desetletji preživel v Medžugorju. K njemu so prihajali ljudje z vseh koncev sveta. Bili so z njim povezani tudi kot donatorji, ki so veliko prispevali za gradnjo različnih potrebnih objektov, postaj križevega pota na Križevcu oz. rožnega venca na Crnici. Mnogi ljudje, ki ga osebno sploh niso poznali, sedaj v Medžugorju obiščejo njegov grob, grob velikega dobrotnika in duhovnika.

Slovenci smo se v Sloveniji trikrat srečali z njim. Prišel je k Mariji Pomagaj na Brezje, pripeljal je dva

odvisnika, ki sta pričevala o zdravljenju s pomočjo molitve in posta, v dvorani Teološke fakultete pa je bila predstavitev ene od njegovih knjig. Navdušen je bil nad našo lepo Slovenijo.

Nepozabni za romarje so bili njegovi tedni molitve in posta, seminarji za duhovnike, Mladifesti, ki imajo vsako leto znova vedno veliko obiskovalcev. Rezultati in sadovi njegovega dela so v Medžugorju vidni na vsakem koraku. Sobratje duhovniki so ga videli vstajati ob treh zjutraj, ko je šel na hriba molit, ob večerih pa je pisal in ob polnoči ugasnil luč v svoji sobi. Zato so se radi pošalili, da je njegovo delovno mesto – pisarna – na Križevcu in Crnici. Umrl je v petek, 24. novembra 2000, na Križevcu, ko je vodil križev pot, med trinajsto in štirinajsto postajo.

Ko je nazadnje sodeloval v eni od oddaj na radiu, je vsem, ki so ga prosili za molitev zaradi različnih težav, obljubil molitveno podporo. Sam pa je prosil Boga, naj mu odpusti vse napake, ki jih je zagrešil v življenju. Nihče ni mogel slutiti, da je bila to njegova »oporoča«. Sam pa je čutil, da je njegovo zdravstveno stanje slabo, vendar s tem ni hotel nikogar obremenjevati. Moral bi zapustiti Medžugorje in odditi v drugo župnijo, česar pa Božja previdnost ni hotela. Umrl je v »svoji pisarni« in med svojimi romarji.

V sporočilu, ki ga je prejela Marija

Pavlovič naslednji dan, 25. novembra 2000, je Mati Marija med drugim rekla: »Danes so vam nebesa na poseben način blizu ... Radujem se z vami in vam želim povedati, da se je vaš brat Slavko rodil v nebesa in posreduje za vas.« To je bilo ljudem v resnično uteho ob smrti nepozabnega »Marijinega sina«, kot Marija imenuje vse duhovnike.

Marinka Turina

MARIJA – VRH STAROZAVEZNIH ŽENA

Nadaljujemo razmišljanje o Mariji, katerega prvi del smo objavili v prejšnji številki.

Marija in njene odlike

To oznanilo (o rojstvu mesija, op. ur.) je zdaj naslovljeno na Marijo iz Nazareta, zaročeno z Jožefom iz Davidovega rodu. Oznanilo, po katerem so hrepenele vse žene, Marije ne zmede in ne vrže v evforijo. Razumno presodi svoj položaj zaročenke, ki še ne živi z možem, in se začne z angelom pogovarjati. Od njega dobi pojasnilo, ki pa zares presega vsako človeško pričakovanje. Ta, ki bo rojen iz nje,

ne bo zgolj kraljevi potomec, temveč sam Božji Sin, večnorojeni iz Očeta. Spočet bo v moči istega Božjega duha, ki je v začetku vel nad vodami in priklical svet v bivanje, ki je s svojo senco ščitil izvoljeno ljudstvo na poti in napolnjeval prebivališče Boga sredi Izraela. Starodavni božični odpev ubesedi ta čudež, nad katerim strmijo angeli: »On, ki ga nebesa ne morejo obseči, se je zaprl v tvoje naročje in postal človek.«

Marija je kot hči izvoljenega ljudstva izvedela dovolj: da Bog želi od nje,

da po obsenčenju s Svetim Duhom brez fizičnega dotika v svojem telesu spočne in rodi Božjega Sina, ki bo tudi njen sin. Razumela je dovolj, da je lahko dala Bogu pristanek z vsem bitjem. Tako Luka na začetku svojega evangelija. Matej pa na začetku svojega evangelija prinaša Jezusov rodovnik. V njem so besede: »Jakobu pa se je rodil Jožef, mož Marije, iz katere je bil rojen Jezus, ki se imenuje Kristus« (Mt 1,16). Matej je sporočil, da je bil od Svetega Duha spočeti in iz Marije rojeni sin pred judovsko srenjo Jožefov sin. To je bilo za Jezusovo poslanstvo ključnega pomena. Toda spočetje od Svetega Duha je bilo ključnega pomena za odnos med Marijo in Jožefom ter za obstoj njunega zakona. Spočetje Jezusa po Svetem Duhu v Mariji je nepredstavljen čudež, v katerega je Bog povedel Marijo. Toda po tem čudežu bo v njej zaživelo pravo človeško življenje in Marija se bo z njim morala pojaviti pred zaročencem ...

Iz prepleta besed in molka evangelijev se nam porajajo vprašanja in ugibanja o poteku dogodkov. Eno je gotovo – Marija o tem ni spregovorila z Jožefom. Kako neki?! Predpostavljamo pa lahko, da je med njima, ki sta živela v Gospodovi milosti, bila globoka duhovna bližina pa tudi nežna čustvena vez, čeprav ne vemo, koliko sta se poznala. Ljudje z močno

čustveno in duhovno pripadnostjo vedo, kaj se dogaja z ljubljeno osebo. Med njimi besede niso potrebne.

Matej nam odstre pogled v Jožefovo dušo: »Ker je bil njen mož Jožef pravičen in je ni hotel osramotiti, je sklenil, da jo skrivaj odslovi« (Mt 1,19). Najbolj naravno se te besede razumejo tako, da se je Jožefa polastil strašen sum o Marijini nezvestobi, ki bi uničil najlepša življenjska pričakovanja. Toda to ni nujno edina razlaga za njegovo premišljevanje, da jo odslovi. Če velja tisto o globoki vzajemnosti med ljubečimi se osebami, je možno, da je Jožef začutil, da njegova mila zaročenka ni samo najčudovitejše dekle iz Nazareta, temveč mnogo več: da ima Najvišji z njo skrivnostne načrte in jo je povedel v vrtoglave višine. In Jožefa je prevzel strah. Ji bo mogel slediti? Ali ni prevelika zanj? Naj se raje umakne? Toda kako, da je ne uniči? Sredi tesnobnih skrbi ga predrami angelovo sporočilo, ki mu razjasni Marijino stanje in njeno poslanstvo, prejme pa tudi svoje lastno poslanstvo (Mt 1,20-21).

Če Bog potrebuje Marijo, da se v njenem telesu učloveči njegov Sin, pa potrebuje tudi Jožefa, da temu njegovemu Sinu omogoči mesto sredi izraelskega naroda, da torej dobi svoje ime, rodovnik, pravico do stalnega bivališča. Zato angel imenuje Jožefa z njegovim nazivom, ki ga bo zdaj prenesel na

učlovečenega Božjega Sina, »Jožef, Davidov sin«. Če ga Jožef sprejme za sina, kar bo storil s tem, da mu bo dal ime, bo odslej tudi Božji Sin Davidov sin z imenom Jezus in bo kot tak vpisan v seznam Davidove hiše v Betlehemu, kar posredno pove evangelist Luka v poročilu o popisovanju ob Jezusovem rojstvu.

Poslanstvo, ki ga je prejel in uresničil Jožef, bo Jezusu omogočilo, da bo čez trideset let lahko nastopil kot človek s poreklom iz Davidove hiše in da ga bo prva krščanska skupnost legitimno imenovala Kristus, Mesija, kralj.

Tako je ta bogoljubni par sodeloval z Bogom in mu omogočil uresničenje njegovih načrtov.

Če se zdaj vrnemo k Mariji kot naši glavni osebnosti, pa vidimo, da za svojo vdanost Bogu ni bila nagrajena s privilegiji, kakršne bi pričakovali za Božjo mater in kraljico. Nasprotno, Bog je od Marije od samega začetka veliko zahteval. Najprej boleče okoliščine Jezusovega rojstva in bega v Egipt, dogodka z dvanajstletnim Jezusom v templju. Potem pa v evangelijih najdemo prizore iz Jezusovega javnega delovanja, ko je Marija morala izkusiti bolečino razlaščenja od svojega sina. Dal ji je vedeti, da so bolj od telesnih vezi z njo pomembne vezi, ki jih ustvarja Božja beseda. Saj je uresničevala Božjo besedo bolj kot kdorkoli drug, toda Jezusove besede so postavljale

razdaljo med njima.

Raniero Cantalamessa pravi, da tako kot Jezusu odlika, da je Božji Sin, ni prihranila nobenega ponižanja, tudi Mariji dejstvo, da je bila Božja Mati, ni prihranilo nobenega ponižanja. Jezus je bil njen sin, »njeno edino bogastvo in opora v življenju«. Toda morala se je odpovedati vsemu, kar je bilo v njeni poklicanosti človeško navdušujočega. Njen lastni sin jo je postavil v takšen položaj, da iz svojega materinstva ni mogla potegniti nobene zemeljske koristi ... Ko je Jezus začel svoje delovanje in zapustil Nazaret, ni imel, kamor bi glavo položil, Marija pa ni imela, kamor bi položila svoje srce ... Pustila se je razlastiti vseh privilegijev in se ni mogla sklicevati na nič preteklega in nič prihodnjega, ne na razodetja ne na obljube, kakor da bi ji vse to ne pripadalo in se ne bi nikoli zgodilo. Sveti Janez od Križa imenuje takšno stanje 'temna noč spomina' in ob tem izrecno omenja Božjo Mater ... To je resnično in radikalno uboštvo v duhu, katerega bogastvo je edino Bog, in še to le v upanju ...

Jezus se je do svoje matere vedel kakor bister in zahteven duhovni voditelj, ki odkrije izjemno dušo in ji ne dovoli izgubljati časa; ne dovoli ji, da bi se zadrževala pri tleh, med naravnimi občutji in tolažbami. Nasprotno, če je tudi voditelj sam svet, vleče takšno dušo navzgor, v

hitrem teku brez postanka do popolne razlastitve, naproti zedinjenju duše z Bogom ... Jezus se je pustil voditi z eno roko Očetu po Svetem Duhu ... Z drugo roko pa je v istem teku vodil Marijo k izvrševanju Očetove volje. Zaradi tega more zdaj poveljučana v nebesih poleg Sina stegovati svojo materinsko roko proti nam in voditi za seboj tudi nas« (Marija, ogledalo Cerkve, 99-100).

Cantalamessa pravi, da je takšna Marijina preizkušnja bila nujna, ker je med ravnijo narave in ravnijo milosti »neskončen kvalitativni skok«. Za prehod z ene na drugo raven je potrebna prekinitev, smrt ... Milost ni nežno položena na naravo kakor lepa krona na glavo ... Jezus je govoril o pšeničnem zrnu, ki mora umreti (prim. Jn 12,24) (n. d., 101-102). Podobno se dogaja s sviloprejkjo, ki doživi bolečo spremembo v ličinko in bubo, dokler ne postane prelep metulj. Prej se je plazila po tleh, po tej boleči preobrazbi pa leti in se v opojni svobodi novega stanja niti več ne spominja vsega svojega dotedanjega trpljenja (n. d., 102-103).

s. Snežna Terezija Večko

VIR foto: www.centroaletti.com

PRIČEVANJE

Z BOŽJO POMOČJO SEM PONOVO OSVOJIL TRIGLAV

Čeprav je za mano že tričetrsto let, sem si res zelo želel, da bi še enkrat plezal na Triglav po isti poti, po kateri sem šel pred 40 leti. Tako sem dočakal letošnji 31. avgust, ko smo ob 6.30 že krenili od parkirišča pri Aljaževem domu prijatelj Ivan, sin Luka in jaz, seveda z vso potrebno opremo in plezalno kramo. Priznam, bil sem malo negotov, zato sem se med potjo začel kar potihoma moliti. Vedel sem, da poleg energijske pijače in jedače potrebujem tudi podporo »od zgoraj«. Do Luknje smo prišli s polurnim pribitkom glede na čas, napisan na smerokazu. Pred vstopom v steno smo si za vsak primer nadeli plezalne pasove s karabini, si nataknili čelade in pospravili pohodne palice.

V steni sem hitro doživel prvo presenečenje: kje so navpične jeklene lestvice, ki so bile včasih zabite v steno? Lukov odgovor: »Verjetno so porezane, ampak saj vidiš kakšen

klin, jeklenico, zraven pa si lahko pomagaš z oprimki. Glej naprej, da vidiš, kam stopaš! Ko se oprijemaš, pazi na pravilo treh točk – premikaj samo po eno okončino.« To sem že vedel, toda bilo je strmo, na večini delov praktično navpik, pod nogami pa pravi prepadi. Tu ni prostora za napake, sem pomislil. Ivan pa je v izpostavljeni poti naravnost užival: »Kako zanimivo, kako lepo!« Pa sem razmišljal: »Vreme je res jasno, je pa zelo vetrovno, roke so hladne in nimajo najboljšega oprijema na jeklenicah, ki so na nekaterih mestih speljane tako, da se je potrebno previdno stegovati tudi po oprimkih na skali. Čutim tudi, da je zrak že redkejši. Kako bo šele, ko bomo presegli 2000 m in potem naprej še 864 m? Ali bom zmožen doseči to višino? Sam Bog ve! Z njegovo pomočjo bo morda šlo.«

Začel sem moliti rožni venec. Desetke niso bile dodelane, molil sem

po občutku, od 7 do 20 zdravamarij. Komaj opazno sem premikal ustnice, srce pa je bilo prisotno, saj je močno bilo. »O, da bi le zdržalo! Da ne bi nad prepadi nastopila tesnoba ali celo slabost! Utrujeni in prestršeni Frane, narekuj si primeren tempo. Lahko si počasen kot lenivec, da se le premikaš.« Postavil sem se na čelo in tako vsilil svoj tempo. Minili sta nadaljnji dve uri zame zelo težke plezarije, pa sem spet premleval: »Ali res moraš plezati to steno? Pa saj nisi nor, nor je, kdor gre gor. Sveta Marija Pomagaj, še ti mi pomagaj!«

Luka je opazil mojo stisko in me spodbudil: »Oče, ali kaj piješ tekočino po cevki? Bi še energijsko tablico? No, saj bo šlo!«

Z desno nogo sem se zagozdil v zajedi, stopinje naprej nisem našel, s trebuhom sem bil naslonjen na izbočeno skalo in nisem mogel pogledati navzdol. Luka spet: »No, oče, še bolj desno se razkorači, pa boš našel stop!«. Beseda zaleže, odrinem se naprej. Na vrhu roba prvega vršička Plemenic je strahospoštljiv pogled na Severno triglavsko steno in na njeno prepadno Sfingo. A časa za dolgo opazovanje in občudovanje ni, potrebno je iti naprej do prvega kratkega počitka. Oh, te Plemenice – samo gori-doli. Po vsakem dol pa je spet težje gor – vleče se! Pa smo vendar prišli do mesta, kjer naj bi šli samo še gor. Luka je na hitro pohitel na prepadni

rob Sfinge, da bi fotografiral, naju pa je poslal počasi naprej. Z Ivanom sva prišla do utrganega skalovja – markacij ni bilo več! Stopicala sva levo in desno, pa nič našla. Spet sem se spraševal: Ali nama jo je hudič zagodel? Sva preveč zbegana, da ne vidiva poti naprej? Poklicala sva Luko. Če se ne bi v nekaj minutah pojavil, bi že nastopil strah pred težko situacijo. Luka jo je ubral naravnost v podrto skalovje, midva pa, opogumljena, za njim, s palicami po meliščni poti, ki se vije pod zahodno steno vršne glave Triglava. Luka je malo zaostal, saj sta se po telefonu pogovarjala z ženo Alenko.

Vstop v zadnji del poti je bil lepo varovan s klini in jeklenicami. Juhu, to bo pesem oprijema in raranja proti vrhu, sem pomislil! Kakšna zmota! Kmalu me je s prvega mesta izpodrinil Ivan. Pa sem si mislil: ja, 15 kg je lažji, pa tudi njegov nahrbtnik je manjši. Važno je, da se premikam in ne popuščam. Bog pomagaj, samo v tebi je moč in pomoč, sem potihoma klical. Korajžo potrebujem! Višina ni dobro vplivala name, zaostajal sem in se počasi premikal. Spet zaslišim Lukov ukaz: »Oče, vzemi energijski gel, pij in se malo odpočij!« Ubogal sem ga in se usedel, ne da bi se zavedal, da sem bil res na robu moči. V mislih sem si ponavljal: Bogu hvala, da me še niso napadli krči v nogah. Teh se vedno zares bojim.

Končno dospemo do zadnjega roba zahodne stene in že vidimo Aljažev stolp. Luka spet skrbi za naju: »Oblecita se, ker vaju bo veter preveč ohladil!« »Kje pa, saj nama je toplo, saj sva kar prepotena, pa naju bo veter malo osušil.« Na vršnem grebenu pa veter piha prav strupeno, da nas kar prestavlja po skalovju. Megleno je ... Ivan se oblači v vetrovko, sam pa hitim, da bom čim prej na vrhu. Ko ga dosežem, se ves trd in premražen oblečem v jakno iz flisa. Ivan pride malo za nama, ker se je s težavo oblekel na najbolj vetrovnem predelu. »Luka, prav si imel, vedno te kot vodnika morava ubogati.«

Bila je peta ura popoldan, ko smo se objemali, si čestitali in se s slovensko zastavo fotografirali ob Aljaževem stolpu. Použiti bi moral tretji sendvič, pa sem bil tako utrujen, da mi je misel na hrano povzročala slabost. Le pil sem lahko po malih požirkih. Razgled z najvišje točke Slovenije je bil lep, enkratni, vsi vrhovi so bili osončeni z zahodnim soncem.

Polurni počitek je koristil. Tudi nasmejali smo se, ko je skupina Štajercev »krstila« tiste, ki so prišli na Triglav prvič. Potem smo mi trije že pohiteli navzdol, da nas Štajerci ne bi ovirali pri spustu. Precej mlajši so se ob pogledu na nas kar malo spogledovali, češ kako da se oba petinsedemdesetletna seniorja spuščata ob jeklenicah kar brez

dodatnega varovanja.

Pot nas je vodila preko Malega Triglava do Kredarice. Zgornja tretjina poti – vse do odcepa poti za Planiko – je bila skrbno varovana z jeklenicami in vzdrževana. Drugače pa je bilo s spodnjim delom, kjer se nismo mogli načuditi, kako slabo je vzdrževan, čeprav gre po tej poti na Triglav največ planincev.

V planinskem domu na Kredarici smo se premraženi od močnega vetra in počasnega spusta najprej pogreli ob topli peči. Luka nama je čestital: »Moja seniorja sta zdržala, nikjer vama ni bilo treba fizično pomagati, niti vaju varovati.« Čutil pa sem, da se mu je od srca odvalil kamen odgovornosti! Dvojne skodelice vroče juhe so zalegle, da so ogrele grlo in telo. V koči smo prespali po planinsko.

Drugi dan smo se po lahki planinski poti spustili v Krmo. Naproti nam je z avtom prišla Lukova žena Alenka.

Kraljestvo gora sem zapuščal z veliko hvaležnostjo v srcu. Hvaležen sem bil Bogu, mojemu Gospodu, in Mariji Pomagaj, h kateri bom ob priliki poromal, ker mi je izpolnila srčno željo.

Kraljica miru, Kraljica družin, sveta Marija Pomagaj – hvala ti in še naprej prosi za nas.

Frane

V SVETEM LETU BOŽJEGA USMILJENJA – MIR, VESELJE, LJUBEZEN

Blagor tistim, ki delajo za mir, kajti imenovani bodo Božji sinovi. (Mt 5,9)

Mir, tako dragocen, toliko opevan na različnih mestih v parolah, knjigah, pesmih. Človek je vedno podzavestno čutil, da je na vsakem koraku potrebno ohranjati mir, svoj osebni mir, mir v stikih z najbližjimi in svetovni mir. Trenutna situacija po svetu vzbuja strah, negotovost, a vseeno je sredi vsega tega potrebno ohraniti notranji mir. Kako? Človek edino takrat živi mir, ko se z vsem, kar je, v vsej polnosti vrne k svojemu Stvarniku, Knezu miru, ter živi samo Zanj, ko svoje misli, besede in dejanja uskladi z Božjo voljo.

Današnji človek se premalo zaveda, da je ustvarjen iz ljubezni za ljubezen. Pri tem mu lahko pomaga Kraljica miru, ki je naša Mama, ki ji ni vseeno za nas, ker je Mati vsega človeštva, Kraljica nebes in zemlje. Vedno, kadar je človek bil v

nevarnosti, da izgubi svojo identiteto, svoj obstoj, se je Marija (po Božji volji) prikazala na različnih krajih. Prve besede, dane kot sporočilo vidkinji v Medžugorju, so bile: »Mir, mir, mir, samo mir mora zavladati med Bogom in človekom in med ljudmi.« Ta mir je potrebno ohraniti v svojem srcu za vsako ceno.

Ponavadi ga najprej zrušijo grehi, nato različne skušnjave in ranjenost ter upiranje nošenju križa, tisti teži dneva, pripravljeni za dan, ki nam je podarjen.

Kaj pa pomeni delati za mir? To pomeni živeti evangelij – torej živeti ljubezen, živeti mir, razdajati se v ljubezni in radosti za druge in za Boga. Vsak človek je rojen v družini, ni ga prinesla štoklja. Tudi Jezus je bil rojen v družini. S tem nam je jasno povedal, da moramo živeti in delati za mir najprej v svojih družinah. Družina, v kateri je rasel Jezus, ni bila obvarovana težav, pa je

kljub vsemu ohranila mir in povezanost z Bogom – bila je namreč odprta za življenje. Biti odprt za življenje pomeni biti zvest v malih in velikih stvareh, tako kot so bili zvesti Jezus, Marija in Jožef, tako kot je Marija zvesta v poslanstvu, ki ji ga namenja njen Sin. Zato je ona, okronana z zvezdami, zvezda naše zvestobe. Zvestoba prinaša radost v vsakodnevno življenje in v vsakodnevno spreobračanje. Človek kljub težavam in trpljenju ohranja globok mir, prinaša radost, veselje, ljubezen drugim.

Da bi človek užival sadove, kot so mir, ljubezen, radost, mora živeti zakramente in molitev. Ni dovolj reči: bil sem pri maši, če se ne zavedaš, da se vsak dan pri vsaki sveti maši posebej zate daruje Jezus. Ta Jezus, ki ga pri obhajilu sprejmemo pod podobo kruha in vina, je živ. Najbolj ga boli, če se ne zavedamo njegove prisotnosti v sv. evharistiji, pri obhajilu, in če mu premalo zaupamo v vsem, če ga ne vabimo v svoje srce, v svoje življenje.

Opažam, da se ljudje zelo težko odpravijo k sveti spovedi. Raje se »mrcvarijo« z grehi, namesto da bi se pokesali in pohiteli očistiti svojo dušo, svoj tempelj, tako kot se trudijo imeti lep dom, lep avto in še kaj okrog sebe. Bistvo spovedi ni samo odpuščanje, bistvo je sprava, ozdravljenje, ki se zgodi, ko se

ponovno srečata izgubljeni sin in usmiljeni Oče. Vedno znova ta izgubljeni sin doživi mir, Oče pa ne samo, da izbriše grehe, temveč tudi da obilo milosti. Sinu, ki se vrne, razodeva svojo veličino in usmiljenje na vsakem koraku.

Človek najde svoj mir tudi v molitvi doma ali pred Najsvetejšim, ko si vzame čas za »trenutek z Bogom«, ko izlije svojo dušo Njemu, ki vse razume in vse sprejema. Ti trenutki so zelo dragoceni, pa ljudje danes vedno znova najdejo izgovore, češ da nimajo časa. Dan ima 1440 minut, en odstotek tega je slabih 15 minut – prepričana sem, da bi v celem dnevu lahko vsak človek našel toliko časa za molitev in za svoj »trenutek z Bogom«.

Leto usmiljenja, v katerega stopamo, daje mnogim možnost, da najdejo »svoj mir« v Bogu, še posebej, ker se je papež Frančišek odločil, da v jubilejnem letu vse duhovnike pooblasti, da podeljujejo odvezo za greh splava tistim, ki so ga povzročili in ki s skesanim srcem prosijo odpuščanja. Veliko ljudi, ki zaradi tega težkega greha zelo trpijo, bo tako našlo pot domov, k svojemu Očetu, in s tem tudi mir, po katerem tako zelo hrepenijo.

Pa pogledjmo na besedico mir še malo drugače – malo se igraymo s tem, kaj ta beseda lahko pomeni ali skriva v sebi.

MIR – Marijo Imam Rad

Marija moja ljuba mama, hvala ti, ker si rekla svoj da in nam rodila Jezusa.

MIR – Marija In Romanje (romar)

Marija, moje romanje na tej zemlji naj obrodi sadove, ti pa mi pomagaj, da pridem domov v večno domovino.

MIR – Marija In Revija

Marija, prosim, blagoslovi s svojim materinskim blagoslovom vse bralce te revije in jim izprosi vse milosti, ki so prav njim potrebne za duhovno rast in svetost.

MIR – Marija In Radost

Marija, zaradi trpljenja, ki si ga doživljala nekoč, in zaradi tega, ki ga ob pogledu na nas doživljaš danes, nauči nas prinašati radost tja, kjer sta žalost in trpljenje.

MIR – Marija In Rast (v veri)

Marija, ti si zgled trdne in žive vere, naj tudi v nas raste vera, ko stvari ne razumemo, in naj jih premišljujemo v svojem srcu.

MIR – Mir In Resnica

Mir, pravi mir, prihaja samo od Jezusa in njegova Resnica nas bo vedno osvobodila.

Marija, Kraljica miru, prosi za nas.

Petra Černivec

MARIJA – IZZIV ALI VZOR ZA SODOBNO ŽENSKO?

Čeprav je bilo o Mariji že veliko napisanega, se vseeno vedno znova rada vračam k njej, ker je ne doživljam kot nekaj nedosegljivega. Zame Marija ni samo nebeška Mati in Kraljica zemlje, ampak je veliko več: mama, prijateljica, sestra, oseba, ki me s svojim zgledom uči ljubiti in živeti v tem nemirnem svetu, v svetu, ki išče »vrednote« vsepovsod, a pozablja, da je ona s svojim značajem in zaupanjem v Boga ter z ljubeznijo do bližnjega vedno pred časom.

Na poti do takega mojega doživljanja Marije so bili ključni štirje »mejniki«:

1. Moji starši dolgo niso mogli imeti otrok. Na Trsatu je mama Marijo prosila za deklenco in otroka že vnaprej posvetila njej. Po desetih mesecih sem prišla na svet. Biti Marijin otrok, čutiti njeno varstvo, ljubezen, vedeti, da je z mano, da me uči, vodi, usmerja k Jezusu – kakšno bogastvo! Ko danes premišlujem o tem, odkrivam globino vere na drugačen način.

2. Pri frančiškanih na Tromostovju v Ljubljani je čudovita slika Gospodovega oznanjenja. Ta Marijin »DA« mi je v premišljevanju odprl srce za služenje bližnjemu in Bogu. Njena pogum in zaupanje, da Bog vse vidi in Mu nič ni skrito, zavest, da bo deležna radosti, a tudi trpljenja, močno nagovarjajo s tem, kako želi živeti svetost vedno in povsod in ne glede na to, kaj Bog od nje pričakuje.

3. Na Mladifestu v Medžugorju je s. Elvira rekla: »Dekleta, preveč ste podobne Evi! Želite, da vam fant prinese rože za obletnico. Bodite kot Marija, specite torto, prve pokažite ljubezen«. To je stavek, ki se mi je vtisnil globoko v srce: Bodi kot Marija in ne kot Eva!

4. Pospravljala sem stanovanje in premišljevala o lepoti Marijinega srca. Rekla sem: »Marija, rada bi bila tako lepa kot ti. V vsem.« Popoldne sem bila zmenjena s prijatelji. Bilo je sredi

vročega poletja in hotela sem obleči mini krilo. Prvo, kar mi je prišlo pred odprto omaro na misel, je bilo: »Če želiš biti lepa kot Marija, nehaj nositi mini krila.« Zanimiva misel, ki me je streznila.

Ko premišljujem o današnjem oblačenju žensk (tudi o tem, da pridejo v cerkev v »izzivalnih oblačilih«), jih ne obsojam, ker ne vem, kaj se skriva v srcu, ampak prosim Marijo, da izprosi od Jezusa tudi zanje razsvetljenje Svetega Duha.

Biti kot Marija je v današnjem času zelo težko. Tisto vino, ki je v Kani zmanjkalo, pomeni ljubezen. Tudi danes ga zmanjkuje, zato toliko človeške osamljenosti. Človek človeku ne pogleda v srce. Ranjen je v svojem bistvu (zaradi različnih težav: nasilja, zlorab, drog ...). Ta bolezen je kot gobavost sodobnega sveta. Marija želi, da vidimo stisko drugega, da se pogovarjamo z drugim, da mu pomagamo tako, kot je ona pomagala sorodnici Elizabeti, da se ne zapiramo v svoj svet, ampak da drugim prinašamo radost.

Čeprav je Marija v Svetem pismu spregovorila samo trikrat, iz njene tišine veliko glasneje govorijo dejanja, ki pričujejo o njenih vrednotah. Te, njena ponižnost, milina, čistost srca, blagost, radost, služenje ..., so zame kot ogledalo. Zelo rada zrem v to ogledalo, ko premišljujem o vrlinah, ki jih tudi sama želim imeti. Dostikrat jo vprašam: »Marija, kaj bi ti storila v tej

situaciji, kako bi reagirala danes?«

Ljudje ponavadi prosimo Marijo marsikaj in potem rečemo: Marija me je ozdravila, Marija mi je dala ... Verjamem, da ona ničesar ne zadržuje zase, ampak vse izroča naprej. V svoji veliki ponižnosti pa ne želi, da zasluge pripisujemo njej, ampak samo tistemu, ki je resnični vir vsega dobrega, njenemu Sinu Jezusu.

Marija – moj zgled v ponižnosti.

Ali je moje srce dovolj ponižno v izpolnjevanju Božje volje? Ali svoje načrte vsiljujem Bogu, da mora rešiti moje življenje tako, kot je meni všeč? Nauči me, Marija, da bom kot ti ponižna Gospodova dekla.

Marija – moj zgled v čistosti.

Nauči moje srce, Marija, da ne bom obsojala drugih v ničemer, da ne bom opravlja, da bom ljubila, kot ljubi tvoje srce.

Marija – moj zgled v služenju.

Marija, nauči me služiti v vsakem trenutku. Naj bo Jezusovo ime vedno pred mojimi očmi, da bom vedno vse delala Zanj, za Njegovo slavo, da se On proslavi po mojem življenju.

Marija – moj zgled v preostalih vrednotah.

Vzgajaj me, Marija, da bom podobna tebi, ker si ti moja vzornica za pot v večno življenje.

Petra Černivec

VIR foto: www.centroaletti.com

RAZMIŠLJANJE OB SPOROČILIH KRALJICE MIRU PO VIDKINJI MIRJANI DRAGIČEVIĆ SOLDO

Medžugorje, 2. oktober 2015

***Bodite pričevalci ljubezni ... mnogi
iščejo mojega Sina ... združujte se v
molitvi ... opogumljajte drug
drugega.***

Visoki državni uradnik mi je pripovedoval, kako je bilo, ko so se nedavno poslavljali od svojega vodje. On je bil naprošen za organizacijo tega slovesa. Skrbno je vse pripravil, mislil je na vse, kar se običajno mora pripraviti ob takem dogodku: govor, darilo, dobro hrano ...in ... na začetek vsega je postavil molitev. Tako je, ne da bi vedel, ali je kdo od prisotnih veren ali ne, ali sploh znajo moliti ali ne, predlagal, da na začetku "v duhu naših prednikov" zmolijo Oče naš. Nihče ni imel nič proti in so molili, kolikor je kdo želel in zmogel. In potem jim je kosilo izvrstno

teknilo, je povedal.

Spomnila sem se tudi svojega srečanja z našo atašejko v Bruslju pred leti. Šli sva skupaj na kosilo. Preden je začela jesti, se je lepo pokrižala, videlo se je, da je te geste navajena. Čeprav je okoli naju vrvelo ljudi različnih narodnosti, je to storila povsem samoumevno. Vzela sem si jo za zgled in se tu in tam tudi sama pokrižam v javnosti pred jedjo, ob tem se vedno spomnim nanjo in jo v duhu blagoslavljam. Priznati pa moram, da premalo dosledno uporabim ta njen zgled.

Marija nas opogumlja, da naj tudi mi opogumljamo drug drugega. Mnoge je danes strah pred drugimi verstvi, pred prevlado druge vere. Marija nam govori, naj pomislimo nanjo, in nam zagotavlja, da bo ona z nami. Torej se ne bojmo, bodimo pogumni in živimo svojo vero, javno jo priznajmo, in

tako kot nas uči Jezus, ljubimo tudi tiste, ki niso naše vere ali niso verni, kajti vsi smo bratje po nebeškem Očetu.

Ljubite svoje pastirje in molite zanje.

Vsak duhovnik je vzet iz ljudstva, je eden izmed nas. Včasih je težko razumeti duhovnika, ki je nepotrpežljiv, neprijazen, celo aroganten. Med mnogimi duhovniki, ki jih poznam, je tudi eden, ki ima te lastnosti. V pogovoru z njim se mi je večkrat zgodilo, da me je prizadel. A odločila sem se, da bom molila zanj, še prav posebej ga izročam v Božje in Marijino varstvo. Molitev za duhovnike svetujem tudi vsem, ki mi kdaj kaj potožijo v zvezi s katerim od duhovnikov.

V času, ko je bil med nami Peter Opeka, sem se v Polhovem Gradcu udeležila svete maše, ki jo je daroval. V čudovitem vzdušju sem v srcu mislila na vse duhovnike, ki sem jih kadarkoli v življenju srečala, posebej pa na tiste, ki so kakorkoli vplivali name ali/in na moje drage kot vzgojitelji, veroučitelji, svetovalci, spovedniki ... in sem zanje darovala sveto obhajilo.

Molitev in žrtve so za duhovnike podpora na poti njihove svetosti, ki nam mora biti zgled – duhovnikova svetost vleče za seboj tudi njemu zaupane ljudi. Ne smemo dopustiti, da bi se zaradi naše brezbržnosti

uresničeval drugi del stare modrosti: Po duhovniku vera gor ...

Medžugorje, 2. november 2015

Vera sama brez ljubezni in del ljubezni ni tisto, kar želim od vas.

Na soboto pred zahvalno nedeljo sem imela priložnost sodelovati na zahvalni prireditvi, namenjeni izjemni ženi, ki je vse svoje življenje molila, delala in širila ljubezen. Z možem nista imela svojih otrok, a sta »posinovila« 12 mladih in jim omogočila šolanje na prestižnih ameriških univerzah. Med njimi je eden postal duhovnik.

Ta žena, ki je pričela svojo pot po zemeljski obli kot begunka, potem pa postala slavna znanstvenica in veliko prispevala v svetovno zakladnico znanja, se je ob zahvali, ki so ji jo priredili mladi iz zelo uspešnega plesnega kluba, otroško veselila te pozornosti in stiskala k sebi šopek rož v iskreni hvaležnosti. Iz nje sta žareli dobrota in vera, ki ju je vesel naš Dobri pastir. V mislih mi odzvanjajo besede tamkajšnjega župnika, ki jo je objel in rekel: »Vidite, kako se ljubezen, ki jo deliš, vrača. Ljubezen, ki jo daješ, gre naprej, se pomnoži, se razširi po svetu, a potem se vrne nazaj ... In pomislite, kako lepo bo šele v nebesih, ko vas bo pričakal vaš mož in ko se bo vsa ljubezen, ki ste jo dali in sprožili, vrnila k vam.« Ta

gospa je živela vero, ljubila in opravljala je dela ljubezni.

Tudi mi lahko živimo vero in opravljamo dela ljubezni, vsak v svojem stanu in po svojih zmožnostih. Darujemo lahko, kar imamo. Če nimamo materialnih sredstev, lahko ponudimo svojo pomoč, svoj čas. Lahko darujemo to, da o človeku povemo kaj dobrega, ter od sebe odvrčamo skušnjavo, da bi v ljudeh iskali napake ... Darujemo pa lahko tudi svoje slabosti, svoje ranjenosti, svojo šibko vero, da jih bo Gospod oplemenitil in dal duhovno rast ...

Prej omenjeni duhovnik se je malo pred zahvalnim dogodkom vrnil z obiska pri bolnici, ki se ji je zaradi hude bolezni podrl svet. Daroval ji je svoj čas, ji prinesel tolažbo – Najsvetejše, skratka, bil je orodje v

Božjih rokah: gospo je s človeškimi besedami opogumil in ji prinesel mir. Jaz pa sem ob tem pomislila: kdo pa njega tolaži, ko je v stiski, kje črpa moč? Nisem ga vprašala, a verjamem, da to moč prejema iz »nebeške naveze«: da ga napaja večna Ljubezen in da Mati Marija bedi nad njim.

Táko delo zahteva stalno navezo na Boga, neomajno zvestobo, ki pa je s človeškimi napori ni mogoče doseči. Vse to omogoča le Božja milost. Ta pa mora biti izmoljena. Zato molimo za duhovnike, za njihovo zvestobo in stanovitnost, za njihovo svetost, da bodo pomagali tudi nam na naši poti svetosti.

Marta Ciraj

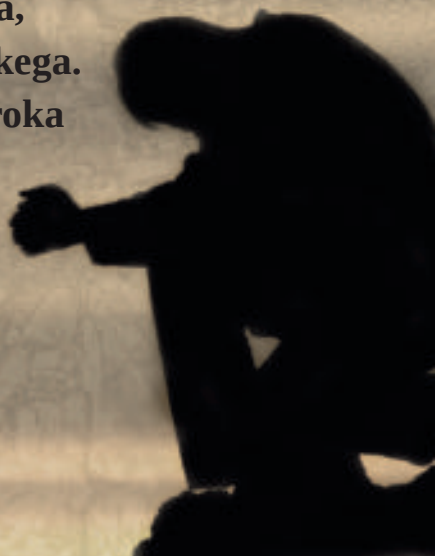
PARIZ, 13. NOVEMBER 2015

Nujen čas je za rešitev, da se svet že prebudi,
da zasliši se molitev in kesanje vseh ljudi.

Šli smo po nepravi poti, pozabili na Boga,
vse se je podvrglo zmoti, smeha ni otroškega.
Ko pogled pri dnevu sanja, jasen je preroka
glas:

»Če ne vstanete iz spanja, bo udarilo
po vas!«

Primož Krečič

MARIJINI OBROKI (MARY'S MEALS) preprosta rešitev za lačne v svetu

MARIJA JE VESELA – NAKAZALI SMO ČETRTEČ

Dragi dobrotniki, najprej vam dolgujemo obvestilo, kako je z bančnimi stroški, ki se jih trudimo zmanjšati. Z veseljem sporočamo, da nas je NLB za pol leta oprostila stroškov poslovanja in tako lahko s privarčevanimi sredstvi pomagamo 5 otrokom več.

Nadalje vas obveščamo, da smo 23. novembra 2015 nakazali 1900 € za Marijine obroke. S tem bo dobrodelna organizacija Mary's meals lahko eno leto pomagala preživeti in se šolati nadaljnjim 131 otrokom. Skupaj tako pomagamo že 340 otrokom.

VELIKA HVALA VSEM DOBROTNIKOM.

Nakazila opravljamo, kot se zbira denar. Vabimo Vas, da še naprej darujete, potrebe so zelo velike in stalne – na svetu je po najnovejših podatkih okoli 59 milijonov otrok, ki ne hodijo v šolo, mnogo med njimi jih je kronično lačnih. Spodbujamo vas, da bi odprli tudi trajne naloge za redna nakazila.

Slovenija sodeluje s finančnimi sredstvi, ki jih zbiramo na računu, prek matice na Škotskem. Več o tem lahko preberete na spletni strani:

<https://www.marysmeals.org.uk/>

POTRDILO 4. nakazila:

Račun za vaše prispevke
za Marijine obroke:

DPM-MIR SLOVENIJA,
Černetova 20, Ljubljana
Swift LJBASI2X
IBAN SI56020130261483786
SKLIC: 00 1983-2002
NAMEN: Marijini obroki
KODA NAMENA: CHAR

From: **Flora Gray**

Date: 2015-10-07 12:41 GMT+02:00

Subject: RE: FW: email address update

Hello, Marta,

I can confirm that Mary's Meals
International received €1500 into our
EUR account on 02.10.15.

Regards,
Flora

ROMANJA

Od 30. decembra 2015 do 2. januarja 2016, za novo leto. Odhod iz Ljubljane v sredo ob 6.00, vrnitev 2. januarja zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15 ali Anica 01/537-38-44.

Od 30. decembra 2015 do 2. januarja 2016. Odhod iz Ljubljane 30. decembra zjutraj, povratek 2. januarja zvečer. Duhovno vodstvo zagotovljeno. Romanje za silvestrovo je namenjeno mladim, ki iščejo življenjskega sopotnika, in molitvi za lep zakon. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 30. decembra 2015 do 3. januarja 2016, za novo leto. Odhod iz Ljubljane ob 19.30, vožnja preko Žalca (20.30), Celja (21.00), Šmarja pri Jelšah (21.30), Rogaške Slatine (22.00), Rogatca (22.15) in preko Đurmanca do Zagreba ter nato po avtocesti do Medžugorja. Odhod iz Medžugorja 3. januarja 2016 po jutranji sveti maši, povratek v Slovenijo v večernih urah. Dodatne informacije in okvirni program dobite ob prijavi. Prijave zbira: Andreja Pezdevšek 041/274-021 (po 18.00), e-naslov: apezdevsek@gmail.com

Od 30. decembra 2015 do 1. januarja 2016, novoletno romanje v Medžugorje z g. Tonijem Kmetom (poučevanja, petje, pričevanja ...). Vključen je tudi ogled Mostarja. Odhodi avtobusa: Celje – Tepanje – Slovenska Bistrica – Maribor – Podlehnik. Informacije in prijave: Petra Schintler 070/273-880 ali petra.schintler@gmail.com

Od 31. decembra 2015 do 3. januarja 2016. Odhod iz Sevnice, nato čez Rogaško Slatino, Ptuj, Slovensko Bistrico, Celje, Žalec, Ljubljano, Novo Mesto, Metliko ter po avtocesti do Medžugorja. Na romanju z naslovom Molim zate – molim s srcem bo med pričakovanjem novega leta potekal seminar molitve in ozdravljenja. Prijave in informacije: Jeannette 031/597-153 ali mfestmedjugorje@gmail.com

Od 15. do 17. januarja 2016. Odhod iz Kranja ob 19.00, preko Ljubljane ob 19.20, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21.00. Povratek 17. januarja zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 12. do 15. februarja 2016. Odhod iz Kranja ob 19.00, preko Ljubljane ob 19.20, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21.00. Povratak 15. februarja zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 10. do 13. marca 2016, pred velikonočnimi prazniki. Odhod iz Ljubljane (lahko tudi preko Ribnice in Kočevja) ob 6.00. Povratak 13. marca zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, Anica 01/537-38-44 ali Majda 01/836-19-24.

Od 11. do 13. marca 2016. Odhod iz Kranja ob 19.00, preko Ljubljane ob 19.20, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21.00. Povratak 13. marca zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 27. do 30. aprila 2016. Avtobus bo odpeljal iz Železnikov ob 5.00 zjutraj do Begunj (ob 6.00), nato mimo Lesc in Radovljice do Kranja ob 6.40. Peljemo tudi skozi Domžale in Grosuplje. Zajtrk v Vinici, nato pot proti Medžugorju. Povratak 30. aprila zvečer. Duhovno vodstvo. Prijave: Jurij 041/515-070 ali na mail: jurij.bam@gmail.com

VABILA IN OBVESTILA

ROMARSKI SHODI NA ZASAVSKI GORI

Vsako prvo nedeljo v mesecu je romarski shod na Zasavski Sveti gori. Ob 13.00 je molitev rožnega venca in litanij, ob 14.00 pa je sveta maša.

Naslednji shodi bodo: 6. decembra 2015, na 2. adventno nedeljo, 3. januarja 2016, na 2. nedeljo po božiču (priložnost, da se Mariji in Jezusu izročimo na začetku novega leta) ter 7. februarja 2016, na 5. nedeljo med letom.

Avtobus do velike noči ne vozi.

Vsi častilci Kraljice miru, lepo povabljeni na Zasavsko Sveto goro.

ROMANJE VODIČEV V MEDŽUGORJE

bo od 19. do 21. februarja 2016, duhovno vodstvo g. Primož Krečič. Vsi, ki bi želeli iti, se lahko prijavite Marinki: 01/839-46-15, 041/841-058, Petri 030/308-686 ali Franetu 040/306-692.

Vabimo pa tudi druge medžugorske romarje, ki vam morda ta termin ustreza, da se prijavite. Vaše prijave bomo sprejemali do zapolnitve razpoložljivih mest.

Društvo Mir Slovenija

MLADIFEST SLOVENIJA

Bralce obveščamo, da bo MLADIFEST SLOVENIJA 12. marca 2016 v Ljubljani v Dravljah. Vabimo vse mlade in mlade po srcu, da se srečanja udeležite. Več natančnejših informacij bo v naslednji številki revije Mir.

Društvo Mir Slovenija

3. SLOVENSKI MARIJIN DAN

3. slovenski Marijin dan bo 11. junija 2016 v Velesovem.

Potekal po medžugorskem molitvenem programu (molitev rožnega venca, spoved, maša ...), in z nagovori gosta/gostov.

Namen tega dneva bo srečanje in medsebojno spoznavanje čim več medžugorskih romarjev ter skupna molitev k naši nebeški Materi. Vabljeni, da si rezerviramo čas za to.

Društvo Mir Slovenija

MIR – Odmev Medžugorja

Naslov uredništva: Černetova 20, 1000 Ljubljana, e-pošta:

revija.mir@gmail.com

Izdajatelj in založnik: Društvo Mir Slovenija, Černetova 20, Ljubljana

Uredništvo: Primož Krečič (odgovorni urednik), Mirjam Sterle (glavna urednica), Herman Kocjančič, Petra Černivec, Klavdija Jurišič, Marta Ciraj, Frane Pavlovčič, Marinka Turina, Tanja Tršan Vodopivec, Janez Ahačič.

Jezikovni pregled: Mirjam Sterle. **Oblikovanje:** Anže Mulej, Herman Kocjančič. **Tisk:** Salve d. o. o., Rakovniška 6, 1000 Ljubljana.

Uredništvo si pridržuje pravico do krajšanja člankov in do izbora najprimernejših člankov za posamezno številko revije.

Dar za posamezno številko/posamezni izvod: 2 €. Dar za celoletno naročnino po pošti je 15 € za Slovenijo; za države EU je 20 €; za ostali svet pa 25 €. TRR za dar iz Slovenije: SI 56 0201 3025 9455 807 s pripisom DAR ZA MIR; za dar povsod iz tujine: IBAN SI 56 0201 3025 9455 807, BIC/SWIFT: LJBASIX.

Za **naročanje ali objavljanje revije** kličite od 16. do 21. ure: Frane, 040/306-692, Petra 030/308-686 ali pišite na e-naslov: revija.mir@gmail.com

Stare številke revije si lahko ogledate na spletnem naslovu www.medjugorje.si

Dar za revijo 2€

25. januar 1987: "Dragi otroci! Glejte, tudi danes vas želim povabiti, da bi z današnjim dnem vsi začeli živeti novo življenje. Dragi otroci, želim, da bi dojali, da je Bog izbral vsakega izmed vas zato, da bi ga uporabil za veliki načrt odrešenja človeštva. Ne morete si zamisliti, kako velika je vaša vloga v Božjem načrtu. Zato, dragi otroci, molite, da bi v molitvi mogli spoznati načrt, ki ga ima Bog z vami. Z vami sem zato, da bi ga mogli popolnoma uresničiti. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."